



1930, a punt de saltar

Josep-Ma. Guilera escrigué a *“El Pirineu a trossos”* que aquelles pales i pendents de Font Canaleta que els deixaren sense al·lè al descobrir-los *“semblaven fetes a mida per al nostre esport, a cobert del mal país, de la neu glaçada i dels estimballs”*. I des d’allà passaren a *“una nova i llarga baixada”*, l’actual Pista Llarga, i al que serà després el Parc Anglès, per a rodejar per la dreta el Turó de la Perdiu i tornar als Porxos del Sitjar. Llavors, a Font Canaleta sols hi havia una petita cabana de pastors, que més tard serviria d’aixopluc i per a fer-hi nit als esquiadors. Quina diferència amb el que trobem avui...



1924, el porxo del Sitjar abans d’endegar les obres per a esdevenir el Xalet. Col·lecció de postals del CEC



1932, assolellat



1927, desenes d'esquiadors baixen del tren i comencen a pujar cap a Coll Sisè



1929, Font Canaleta

Així les coses, i per a difondre la pràctica de l'esquí, encara minoritària, el desembre del 1923 comença el primer curset per a aprendre a esquiar, nivell bàsic, a La Molina, amb 12 inscrits, organitzat per la Secció d'Esports de Muntanya del CEC. I el 1924 es fan els primers concursos exclusivament femenins i per a parelles mixtes, i es celebren el primer campionat de Catalunya de fons (encara la prova reina, de 15 kms., des de la Casa del Sitjar, l'actual Alberg Xanascot de la Generalitat Mare de Déu de les Neus, per el camí carreter i el bosc, fins al fons del pla de Font Canaleta) i d'esquí, el primer campionat d'Espanya d'esquí alpí (en realitat fou sols la visita dels castellans de Navacerrada, que guanyaren el fons amb Ricardo V. Arche i els salts amb Aurelio Botella) i el XIVè Concurs d'Esports d'Hivern, com a base.



1912, febrer, trineu tirat per 13 intrèpides senyoretetes, Ribes, foto de J. Mauri



1924, el bosc de La Molina, col·lecció CEC

Els exèrcits de diversos països creen batallons de muntanya, i per a ells el coronel George Budin introdueix canvis en les fixacions i la tècnica. El 1924, l'exèrcit creà a Espanya els primers “*Batallones de Montaña*”, cada un dels quals comptava amb una “*Sección de Esquiadores*”. Malgrat les considerables dificultats existents, degudes al baix nivell de l'esquí estatal, un grup d'oficials entusiastes realitzà una esforçada tasca per a instruir els soldats en la tècnica de l'esquí. El mateix 1924, Johann “*Hannes*” Schneider funda una escola d'esquí a St. Anton, a l'Arlberg (Àustria), la que està considerada primera escola d'esquí modern basada en l'esquí alpi. Introdueix el seu gran “invent”: la cunya, i millora les fixacions. Els seus viatges al Japó i a USA li permeten estendre l'esquí austríac a nous països. Rudi Mat i Anton “Toni” Seelos evolucionen la tècnica, i Lettner posa cantells metàl·lics als esquís per primer cop (1930). Neixen els primers Campionats del món (1931) i apareixen les “clàssiques” alpines de Kandahar (Garmisch), Lauberhorn, Hahnenkam, etc., tot i que l'esquí alpi com a tal haurà d'esperar el debut olímpic fins als Jocs de Garmisch-Partenkirchen (Baviera) el 1936.



1924, projecte original del Xalet, Josep Danès



1924, aspecte inicial de la borda que esdevindrà el Xalet. Col·lecció CEC



1934, el Xalet i la capella

Aquest mateix 1924, quan en Guilera, Folch i companyia tornaren a Barcelona i demanaren a la Junta del CEC que comprès aquell corral, la Directiva els digué que no, que si estaven bojos, etc... Hagueren d'empescar-se-les per aconseguir-ho sense diners del CEC. I un cop més, fou iniciativa d'Ignasi Folch i Girona. El “xalet” del CEC, a una alçada de 1.567 m. exactament, es finançà amb la recaptació de diners a la societat civil de

la Barcelona de l'època, fent-ne obres de teatre, venent postals de fotos de La Molina fetes pels socis del CEC (les que aquí veieu reproduïdes), etc. Costà 250.000 ptes. d'aquella època, de compra; es recolliren 200.000 i es tancà amb un dèficit d'encara 50.000 ptes...



2007, l'emblemàtic Xalet del CEC, 21-10

El maig del 1924 constituïren la societat mercantil “Xalet de La Molina, S. L.”, i s’encarrega a un soci del Centre, l’arquitecte Josep Danès, el projecte, de fesomia alpina, i a l’hostaler Pere Adserà la seva gestió. Era el 25/12/1925 quan s’inaugurava oficialment (si bé ja funcionava des de 20 dies abans), ampliant el servei limitat que l’hostal-fonda havia donat fins llavors, i coincidint amb el cinquantenari del club. La primera nit dormiren allà una vuitantena de persones, 2/3 de la seva capacitat. El llum elèctric venia del fil de reserva del Transpirinenc, monofàsic, i sols arribava per a il·luminar el casalot. N’Ignasi Folch encarregà la gestió a Pere Adserà, avi dels entrenadors que tenim amb nosaltres al club, i que deixà el seu negoci d’hostaleria a Barcelona, pujà a La Molina i fou primer cuiner al vell Hotel Sitjar, i després s’instal·là a viure al Xalet. Història viva de La Molina, 20 anys més tard obriria al costat el seu propi hotel, i, agraït a Folch, li posaria el seu nom al seu 3er fill. El 1926 es començava a fer la capella, d’estil neoromànic, al costat, a instàncies de Mossèn Jaume Oliveres. Es trigà tres anys a acabar-la i es consagrà amb culte un any després, el 27/7/1930, dedicada a la Mare de Déu de Montserrat. També es fan un guardaesquí, un garatge i una nova planta de lliteres el 1929. Era mítica la seva habitació nº 27, destinada als més importants esquiadors del club, els “falcons i els coloms”, sempre enfrontats entre ells, i on es van cometre les novatades més espectaculars que puguem imaginar (i el sr. Adserà suportar), així com grans partides de poker. El Xalet es va convertir en el veritable impulsor de la futura estació d’esquí. El seu exemple va fer que abans de la guerra civil hi arribessin a funcionar set albergs més d’altres entitats.